

UNUTARNJA POLITIKA

UNUTARNJA POLITIKA

Kako bih pisao poeziju, zatvaram se u glavu. Svijet je već tamo, spreman za obradu, intenzivan i pun. Postoji li šansa za pjesmu, šmugnem u svoju glavu kao svjetlo u sijalicu. Za sobom uvlačim ruke i noge, vrat i uši, ruke i noge, vrat i uši. Koliko imam ruku i nogu, vratova i ušiju, to zna samo Bog. Nadam se da ću dočekati Boga, da kroz njegovo o pogledam kao kroz špijunku. Tko zna čime se Bog zabavlja dok čeka na postojanje. Ja se zatvaram u glavu i pišem poeziju. Za sobom uvlačim ruke i noge, vrat i uši, ruke i noge, vrat i uši. Moja vizija unutarnje politike: držati fige čudu.

NEMOGUĆI VRT

Sjekira je tupa, cjepanica tvrdoglava. Dan nas je ostavio na začelju i pompozno produžio dalje. Koliko samo tračeva grmlje presreće svojim predajnicima, moglo bi pisati kroniku. Badnjak, a mi u krpicama, tko je to vidio! Kruška si utvara da je proljeće, propinje se potpaljena slatkom obmanom. Uхватim te, a ti zapneš. Kakav nemoguć vrt: radi po aršinima sna! Prljam se i znojim, a ništa da uobličim, svaka moja intervencija unaprijed osujećena. Mačka je u međuvremenu zagrizla u pticu, suočeni smo s gotovim činom.

VALJEVO

U Petničkoj pećini nadomak Valjeva –
reljefi partizana.

Sve je baš tako kako zvuči.

U Petničkoj pećini, nadomak Valjeva,
reljefi partizana.

Jesu li bili prisiljeni uteći u prapovijest
da bi se reinventali

u pećinskom artu?

Ili su domarširali

iz središta zemlje –

plivali uz stabljike biljaka,

probijali obruč kamena?

Samozatajni reljefi. Ja niti reljef.

A divno se ne razumijemo!

Nagađam da postoji objašnjenje,

prosto, što ne znači i zadovoljavajuće.

U Petničkoj pećini, nadomak Valjeva,
reljefi partizana.